Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2012, sp. zn. 21 Cdo 2424/2011, ECLI:CZ:NS:2012:21.CDO.2424.2011.1

Číslo: 28/2013

Právní věta:

Přijme-li zaměstnanec plnění, které bylo cestou exekuce (výkonu rozhodnutí) vymoženo z majetku zaměstnavatele na uspokojení nároku, který již dříve splněním nebo jinak zanikl, vznikne mu tím bezdůvodné obohacení, které je povinen zaměstnavateli vydat; okolnost, zda, popřípadě kdy byla zastavena exekuce (zastaven výkon rozhodnutí), je tu nerozhodná.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.10.2012

Spisová značka: 21 Cdo 2424/2011

Číslo rozhodnutí: 28

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Bezdůvodné obohacení, Promlčení

Předpisy: § 243 odst. 1 a 2 předpisu č. 65/1965Sb. ve znění do 30.04.2004
§ 261 odst. 1 předpisu č. 65/1965Sb. ve znění do 30.04.2004
§ 262 odst. 1 předpisu č. 65/1965Sb.
§ 263 odst. 1 předpisu č. 65/1965Sb. ve znění do 30.04.2004

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyně se žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 1 dne 8. 12. 2008 domáhala, aby jí žalovaný zaplatil 114 496,28 Kč s úroky z prodlení, které vyčíslila. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že na návrh žalovaného byla usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 9. 2002 nařízena podle „pravomocného a vykonatelného“ rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 17. 10. 1995 „ve spojení s opravným“ usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. 6. 1996 na majetek žalobkyně exekuce k vydobytí pohledávky ve výši 57 045 Kč s 3% úrokem z částky 39 834 Kč od 1. 7. 1993 do 13. 7. 1994, se 17% úrokem z částky 17 211,70 Kč od 14. 7. 1994 do zaplacení a se 17% úrokem z částky 39 834 Kč od 14. 7. 1994 do zaplacení; provedením exekuce byl pověřen soudní exekutor JUDr. J. P., Ph.D. Při provedení exekuce byla z účtu žalobkyně dne 19. 2. 2004 sražena částka 151 585,98 Kč a dne 19. 3. 2004 bylo „exekutorským úřadem“ zasláno žalovanému 114 596,28 Kč. Protože žalobkyně již dříve žalovanému celou vymáhanou pohledávku uhradila (žalobkyně mu zaplatila dne 21. 8. 1997 částku 167 350,10 Kč a dne 1. 7. 2002 dalších 88 380,60 Kč), byla usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2006 exekuce zastavena. Žalovaný tedy obdržel

částku 114 596,28 Kč bez právního důvodu a je povinen toto bezdůvodné obohacení žalobkyni vydat.

O b v o d n í s o u d pro Prahu 1 rozsudkem ze dne 2. 3. 2010 žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, že zástupci žalovaného advokátu Mgr. D. n. se přiznává „paušální odměna za zastupování v částce 34 200 Kč, paušální náhrada hotových výdajů v částce 1800 Kč a náhrada za daň z přidané hodnoty v částce 7200 Kč“ a že žalobkyně je povinna zaplatit České republice „na účet Obvodního soudu pro Prahu 1“ na náhradě nákladů řízení 43 200 Kč. Z provedených důkazů zjistil, že žalovaný se ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 domáhal zaplacení náhrady za ztrátu na výdělku, která mu vznikla následkem pracovního úrazu ze dne 20. 3. 1962, že žalobkyně pohledávku žalovaného, která mu byla přisouzena vykonatelným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 17. 10. 1995 ve znění usnesení ze dne 27. 6. 1996, zaplatila ve dnech 21. 8. 1997 a 1. 7. 2002, že při provedení exekuce, která byla nařízena usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 9. 2002, bylo vymoženo z účtu žalobkyně 114 596,28 Kč, z nichž byla dne 13. 4. 2004 částka 97 406,88 Kč poukázána žalovanému a částka 17 189,40 Kč byla „započtena“ na smluvní odměnu soudního exekutora, a že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 14. 6. 2005 byla exekuce zastavena, neboť vymáhaná pohledávka byla uspokojena ještě před nařízením exekuce. Soud prvního stupně dovodil, že exekuce byla nařízena k vymožení „pracovněprávního nároku“ a že se proto pracovněprávními předpisy řídí také vydání bezdůvodného obohacení, které žalovanému vzniklo tím, že přijal od soudního exekutora plnění na již uspokojený nárok. Vzhledem k tomu, že soudní exekutor JUDr. J. P., Ph.D., vyplatil žalovanému „plnění, které vymohl na žalobkyni“, dne 13. 4. 2004, že promlčecí doba, která podle ustanovení § 243 odst. 3 zákoníku práce činí tři roky od výplaty „částek nesprávně určených nebo omylem vyplacených“, uplynula dnem 13. 4. 2007 a že žalobkyně podala u soudu žalobu o vydání tohoto bezdůvodného obohacení teprve dne 8. 12. 2008, musela být žaloba s ohledem na důvodně vznesenou námitku promlčení zamítnuta.

K odvolání účastníků M ě s t s k ý s o u d v Praze rozsudkem ze dne 7. 12. 2010 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že se advokátu Mgr. D. N. „přiznává odměna za zastupování žalovaného v celkové výši 57 600 Kč“ a že výše náhrady nákladů řízení „státu“ činí 57 600 Kč; jinak rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že advokátu Mgr. D. N. se „přiznává odměna za zastupování žalovaného v odvolacím řízení v celkové výši 14 400 Kč“ a že žalobkyně je povinna zaplatit České republice „na účet Obvodního soudu pro Prahu 1“ na náhradě nákladů odvolacího řízení 14 400 Kč. Shodně se soudem prvního stupně dovodil, že nárok na vydání bezdůvodného obohacení, které vzniklo žalovanému „plněním bez právního důvodu“, je třeba užít právní úpravu obsaženou v zákoníku práce a že nárok žalobkyně na vydání tohoto bezdůvodného obohacení je promlčený, neboť právo na vydání bezdůvodného obohacení se promlčuje v obecné tříleté lhůtě (§ 263 odst.1 zák. práce) a, jde-li o vrácení částek neprávem vyplacených zaměstnanci, ve lhůtě tří let od jejich výplaty (§ 243 odst. 3 zák. práce).

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá, že žalovanému vzniklo bezdůvodné obohacení „účelovým, vědomým a neoprávněným vymáháním plnění v rámci exekuce“ a že plnění přijaté žalovaným „nemělo pracovněprávní charakter“; žalovaný již před podáním návrhu na nařízení exekuce „nebyl řadu let zaměstnancem žalobkyně“ a přijaté plnění nebylo „předmětem žádného pracovněprávního nároku a nebylo kryto žádným pracovněprávním rozhodnutím ani jiným hmotněprávním podkladem, když veškerá soudem přiznaná plnění byla žalovanému uhrazena ještě před podáním návrhu na nařízení exekuce“. Žalobkyně je přesvědčena, že nárok na vydání bezdůvodného obohacení po žalovaném jí vznikl „právní mocí usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14. 6. 2005 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze“ o zastavení exekuce, která nastala dnem 6. 2. 2007; protože žalobkyně podala u soudu žalobu dne 8. 12. 2008, nemůže být nárok promlčen. Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a aby věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl, aby dovolací soud dovolání žalobkyně jako zjevně bezdůvodné odmítl, popřípadě jako nedůvodné zamítl. Souhlasí se soudy v tom, že prostřednictvím exekuce vymáhal po žalobkyni svůj pracovněprávní nárok a že tedy i bezdůvodné obohacení, které mu mělo vzniknout, se řídí pracovněprávními předpisy (ustanovením § 243 zák. práce). Z hlediska běhu promlčecí lhůty podle ustanovení § 243 odst. 3 zák. práce není rozhodné, kdy se žalobkyně dozvěděla o bezdůvodném obohacení, ale kdy došlo k výplatě peněžních prostředků, navíc žalobkyně „nemusela se žalobou čekat až do zastavení exekuce, ale mohla podat žalobu ihned, co jí peněžní prostředky byly zabaveny".

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. k němu oprávněnou osobou (účastníkem řízení), se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Žalobkyně napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci samé nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 o. s. ř. se nepřihlíží (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci bylo pro rozhodnutí soudů významné mimo jiné vyřešení právní otázky, od kdy začíná běžet promlčení nároku (práva) na vydání plnění, jenž bylo vymoženo při provedení exekuce (výkonu rozhodnutí) na uspokojení pohledávky, která již dříve byla splněna nebo zanikla jiným zákonem stanoveným způsobem. Uvedená právní otázka nebyla v judikatuře soudů dosud ve všech souvislostech vyřešena. Vzhledem k tomu, že její posouzení bylo pro rozhodnutí v projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k době, kdy plnění vymožené při provedení exekuce, nařízené usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 9. 2002, z majetku žalobce bylo odevzdáno žalovanému – podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. 88/1968 Sb., č. 153/1969 Sb., č. 100/1970 Sb., č. 20/1975 Sb., č. 72/1982 Sb., č. 111/1984 Sb., č. 22/1985 Sb., č. 52/1987 Sb., č. 98/1987 Sb., č. 188/1988 Sb., č. 3/1991 Sb., č. 297/1991 Sb., č. 231/1992 Sb., č. 264/1992 Sb., č. 590/1992 Sb., č. 37/1993 Sb., č. 74/1994 Sb., č. 118/1995 Sb., č. 287/1995 Sb., č. 138/1996 Sb., č. 167/1999 Sb., č. 225/1999 Sb., č. 29/2000 Sb., č. 155/2000 Sb., č. 220/2000 Sb., č. 238/2000 Sb., č. 257/2000 Sb., č. 258/2000 Sb., č. 177/2001 Sb., č. 6/2002 Sb., č. 202/2002 Sb., č. 311/2002 Sb., č. 312/2002 Sb., č. 274/2003 Sb. a č. 46/2004 Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 30. 4. 2004.

Pracovněprávní vztahy vznikají mezi zaměstnanci a zaměstnavateli (§ 1 odst. 1 zák. práce). Nestanoví-li zákoník práce nebo jiný právní předpis jinak, vznikají pracovněprávní vztahy nejdříve od uzavření pracovní smlouvy, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti, a, zakládá-li se pracovní poměr zaměstnance volbou nebo jmenováním, nejdříve od jeho zvolení nebo jmenování (§ 1 odst. 2 zák. práce).

Individuální pracovněprávní vztahy vznikají v souvislosti s výkonem nesamostatné (závislé) práce zaměstnance pro zaměstnavatele (práce, kterou fyzická osoba neprovádí vlastním jménem a na vlastní riziko, ale pro zaměstnavatele, podle jeho pokynů a na jeho nebezpečí). Pracovněprávní vztahy nejsou omezeny jen na dobu trvání pracovního poměru, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti a nelze za ně považovat pouze uvedené poměry. Ustanovení § 1 odst. 2 zák. práce určuje zásadně počátek vzniku pracovněprávních vztahů (kdy nejdříve pracovněprávní vztahy vznikají), žádné ustanovení zákoníku práce nebo jiného právního předpisu však nestanoví dobu, do kdy pracovněprávní vztahy trvají (kdy nejpozději pracovněprávní vztahy končí); pracovněprávními vztahy jsou proto také například nároky zaměstnavatele nebo zaměstnance na náhradu škody podle ustanovení § 172 a násl. zák. práce, i když ke škodě došlo až po skončení pracovního poměru.

Individuální pracovněprávní vztahy nevznikají – jak je zřejmé ze zákoníku práce a z dalších právních předpisů – jen mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, ale i mezi jinými osobami, mají-li takové právní vztahy základ ve výkonu nesamostatné (závislé) práce zaměstnance pro zaměstnavatele. Za těchto podmínek vznikají také mezi zaměstnavatelem a dalšími osobami, například pozůstalými nebo dědici po zemřelém zaměstnanci, ručiteli za závazek zaměstnance vůči zaměstnavateli apod. Za pracovněprávní nelze ovšem považovat takové vztahy, které postrádají časový, místní a zejména věcný (vnitřní účelový) poměr k výkonu nesamostatné (závislé) práce.

Za individuální pracovněprávní vztahy ve smyslu ustanovení § 1 zák. práce je tedy třeba považovat všechny vztahy vzniklé v příčinné souvislosti s výkonem nesamostatné (závislé) práce zaměstnance

pro zaměstnavatele, a to nejen pracovní poměry nebo vztahy vzniklé z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, ale i – nestanoví-li zákon jinak – takové právní vztahy, které vznikají v souvislosti s výkonem práce v pracovním poměru, popřípadě s výkonem práce podle dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr; společné mají ovšem všechny takové právní vztahy to, že vykazují časový, místní a zejména věcný (vnitřní účelový) poměr k výkonu nesamostatné (závislé) práce.

S názorem žalobkyně, že by její nárok na vydání plnění, které bylo vymoženo z jejího majetku a poukázáno žalovanému, neměl mít „pracovněprávní charakter“, dovolací soud nesouhlasí.

Žalovaný vymáhal cestou exekuce nárok, který mu byl přiznán vykonatelným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 17. 10. 1995, ve znění usnesení ze dne 27. 6. 1996, na odškodnění pracovního úrazu, který utrpěl dne 20. 3. 1962 při práci vrtmistra pro žalobkyni. Protože šlo nepochybně o pracovněprávní nárok, řídí se pracovněprávními předpisy nejen jeho vznik, ale také případná změna nebo zánik, aniž by bylo jakkoliv významné, zda pracovní poměr nebo jiný pracovněprávní vztah účastníků, v němž nastala odpovědnost za škodu při pracovním úrazu, stále ještě trvá. Dovozuje-li žalobkyně, že při provedení exekuce bylo z jejího majetku vymoženo plnění, které bylo odevzdáno žalovanému, ačkoliv vymáhaný nárok již zanikl uspokojením, jedná se o pracovněprávní nárok už proto, že vznikl (měl vzniknout) v souvislosti s odškodňováním pracovního úrazu žalovaného a že tedy nepostrádá věcný poměr s výkonem nesamostatné (závislé) práce žalovaného jako (bývalého) zaměstnance pro žalobkyni jako jeho (bývalou) zaměstnavatelku.

Získá-li zaměstnanec bezdůvodné obohacení na úkor zaměstnavatele nebo zaměstnavatel na úkor zaměstnance, musí je vydat (§ 243 odst. 1 zák. práce). Bezdůvodným obohacením je prospěch získaný plněním bez právního důvodu nebo plněním z neplatného právního úkonu (§ 243 odst. 2 zák. práce).

Uspokojením pracovněprávní nárok zanikne (§ 252 odst. 1 zák. práce); uspokojila-li žalobkyně nárok žalovaného, který mu byl přisouzen vykonatelným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 17. 10. 1995, ve znění usnesení ze dne 27. 6. 1996, dobrovolně (plněními poskytnutými žalovanému ve dnech 21. 8. 1997 a 1. 7. 2002), pak žalovaný přijal plnění, které bylo vymoženo z majetku žalobkyně při provedení exekuce za účelem uspokojení stejného nároku, bez právního důvodu a vzniklo mu tedy na úkor žalobkyně bezdůvodné obohacení, které je povinen jí vydat.

Pracovněprávní nárok se promlčí, jestliže nebyl uplatněn u soudu ve lhůtě stanovené v zákoníku práce (srov. § 261 odst. 1, větu první, zák. práce).

Lhůta k uplatnění peněžitého nároku na vydání bezdůvodného obohacení činí tři roky (srov. § 263 odst. 1 zák. práce) a počíná běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé (srov. § 262 odst. 1 zák. práce). Obohatil-li se však zaměstnanec a spočívá-li jeho bezdůvodné obohacení v přijetí částek „nesprávně určených“ nebo „omylem vyplacených“, činí lhůta k uplatnění nároku na jejich vrácení tři roky a počíná běžet ode dne jejich výplaty (srov. § 243 odst. 3 zák. práce).

Uspokojení nároku ve smyslu ustanovení § 252 odst. 1 zák. práce nastává na základě jednostranného úkonu účastníka pracovněprávního vztahu, kterým poskytuje druhému účastníkovi tohoto vztahu předmět nároku s úmyslem splnit svou povinnost vyplývající ze smlouvy (dohody), ze zákona nebo jiného právního předpisu nebo z rozhodnutí soudu nebo jiného příslušného orgánu. Vyžaduje-li to povaha předmětu nároku (zejména spočívá-li v povinnosti něco dát), dochází k uspokojení nároku, jen jestliže druhý účastník pracovněprávního vztahu plnění svým jednostranným právním úkonem přijme nebo jestliže bude složeno v souladu se zákonem do soudní úschovy. V případě, že oprávněný účastník pracovněprávního vztahu vymáhá cestou exekuce (výkonu rozhodnutí) splnění povinnosti z vykonatelného rozhodnutí soudu nebo jiného příslušného orgánu, je poskytnutí předmětu nároku jednostranným úkonem povinného účastníka pracovněprávního vztahu nahrazeno úkony soudního

exekutora (soudu) při provedení exekuce (výkonu rozhodnutí) a předáním vymoženého plnění oprávněnému.

Dojde-li k tomu, že cestou exekuce (výkonu rozhodnutí) je vymožen pracovněprávní nárok zaměstnance, ačkoliv již dříve uspokojením ze strany zaměstnavatele nebo jinak zanikl, nelze dobře hovořit, že by zaměstnanec přijal částky „nesprávně určené“ nebo „omylem vyplacené“, když plnění mu neposkytl svým jednostranným úkonem zaměstnavatel a když zdrojem plnění bylo postižení majetku zaměstnavatele v exekuci (výkonu rozhodnutí). Požaduje-li zaměstnavatel z titulu vydání bezdůvodného obohacení po zaměstnanci vrácení takového plnění, nejde o „vrácení neprávem vyplacených částek“ ve smyslu ustanovení § 243 odst. 3 zák. práce. Promlčení takovéhoto nároku zaměstnavatele se proto neposuzuje podle ustanovení § 243 odst. 3 zák. práce, ale podle ustanovení § 263 odst. 1 a § 262 odst. 1 zák. práce.

Žalobkyně v projednávané věci mohla poprvé uplatnit nárok na vydání bezdůvodného obohacení po žalovaném dnem následujícím po uplynutí třetího dne po dni, v němž žalovaný přijal plnění (srov. § 253 odst. 2 zák. práce), které bylo vymoženo z majetku žalobkyně a které bylo soudním exekutorem odesláno žalovanému dne 19. 3. 2004; tímto dnem proto začala běžet tříletá promlčecí lhůta.

Skutečnost, kdy byla exekuce, nařízená usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 9. 2002, zastavena rozhodnutím soudu nebo kdy usnesení o zastavení exekuce nabylo právní moci, není z hlediska počátku běhu promlčecí lhůty významná. Zastavení exekuce (výkonu rozhodnutí) představuje opatření, kterým se ukončuje (další) provádění exekuce (výkonu rozhodnutí) dříve, než vymáhaná povinnost byla skutečně nuceně vymožena, a z jiných důvodů než proto, že by splnění vymáhané povinnosti bylo dosaženo úkony učiněnými při provedení exekuce (výkonu rozhodnutí). Usnesení soudu o zastavení exekuce (výkonu rozhodnutí) má tedy význam jen pro samotné exekuční (vykonávací) řízení a pro jeho (další) průběh a na jeho základě nemůže nastat bezdůvodné obohacení.

Žalovanému vzniklo (mohlo vzniknout) na úkor žalobkyně bezdůvodné obohacení tím, že přijal plnění vymožené z majetku žalobkyně na uspokojení nároku, který již dříve splněním nebo jinak zanikl, a není tu jakkoliv významné, zda, popřípadě kdy byla zastavena exekuce, nařízená usnesením Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 9. 2002. Žalobkyně se mohla (a měla) ihned poté domáhat po žalovaném vydání bezdůvodného obohacení; to, že v té době exekuce ještě nebyla zastavena, jí v tom nebránilo.

K námitkám žalobkyně lze ještě dodat, že její nárok by byl promlčený, i kdyby otázka promlčení byla opravdu řešena podle právní úpravy obsažené v občanském zákoníku; ani v tomto případě nelze počátek běhu (subjektivní a objektivní) promlčecí doby odvíjet od právní moci usnesení, kterým byla exekuce zastavena.

Z uvedeného vyplývá, že z hlediska uplatněných dovolacích důvodů je rozsudek odvolacího soudu správný. Protože nebylo zjištěno, že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.